

MINISTERIET FOR FLYGTNINGE
INDVANDRERE OG INTEGRATION

NOTAT

Dato: 4. september 2006
Kontor: Informationsenheden
J.nr.:

Anonymiseret afgørelse om ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 7, jf. § 9, stk. 1, nr. 1

Ansøger og herboende var begge tyrkiske statsborgere, der begge var født og opvoksede i Tyrkiet. Parret var i en periode på 11 år frem til herboendes indrejse i Danmark kærester.

Parret fik i denne periode tre fællesbørn. Herboende indrejste i Danmark for 12 år siden efter at være meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab. Fem måneder efter herboende fik permanent opholdstilladelse, blev han separeret og skilt fra sin daværende ægtefælle. Ansøger indrejste første gang i Danmark for seks år siden på besøgsvisum og indgik efterfølgende ægteskab med herboende. Parrets tre børn indrejste samtidigt med herboende, da de var meddelt opholdstilladelse under henvisning til herboende. I løbet af de næste fem år fik ansøger i alt tre endelige afslag på opholdstilladelse af udlændingemyndighederne.

Sidste år meddelte Udlændingetjenesten på ny ansøger afslag på opholdstilladelse under henvisning til tilknytningskravet, og denne afgørelse blev påklaget til ministeriet. Det fremgik af sagen, at parret havde kendt hinanden altid, at parret havde haft personlig og telefonisk kontakt både før og efter ægteskabets indgåelse, at parret primært kommunikerede sammen på tyrkisk, at herboende havde været på besøgsophold i Tyrkiet, at herboende talte dansk, at herboende ikke havde taget en erhvervskompetencegivende uddannelse i Danmark, at parret havde familiemedlemmer i både Danmark og Tyrkiet, og at herboende havde været tilknyttet det danske arbejdsmarked i seks år.

Ministeriet stadfæstede Udlændingetjenestens afgørelse, idet ministeriet for det første ikke fandt, at parret opfyldte tilknytningskravet. Ministeriet lagde herved afgørende vægt på parrets samlede betydelige tilknytning til Tyrkiet, hvor parret havde udøvet familieliv i en årrække forud for herboendes indrejse i Danmark.

Ministeriet fandt endvidere ikke, at der forelå sådanne ganske særlige grunde, herunder til familiens enhed, der talte for, at ansøger skulle gives opholdstilladelse, selv parret ikke opfyldte tilknytningskravet.

For så vidt angår betydningen af parrets børn i Danmark lagde ministeriet i den forbindelse vægt på, at det ikke var i strid med artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) at meddele ansøger afslag på opholdstilladelse, da det var parrets eget valg at børnene skulle søge om opholdstilladelse i Danmark, selvom ansøger på ansøgningstidspunktet var fastboende i Tyrkiet, ligesom det var parrets eget valg, at børnene skulle forblive

i Danmark, selvom ansøger i løbet af årene havde fået tre endelige afslag på opholdstilladelse samt et yderligere afslag af Udlændingesservice.

Vedrørende EMRK artikel 8 henviste ministeriet endvidere til, at to af børnene var voksne, at det yngste barn, der på tidspunktet for ministeriets afgørelse var 12 år, havde boet de første seks år af sit liv i Tyrkiet og derfor måtte antages fortsat at have en vis sproglig, kulturel og familiemæssig tilknytning til Tyrkiet, bl.a. som følge af, at ansøger var fastboende i Tyrkiet, og at der ikke var uoverstigelige hindringer for udøvelsen af familielivet i Tyrkiet, hvor familielivet oprindeligt blev etableret.